

HER DUYGU KENDİNDEN DAHA GÜÇLÜ BİR DUYGUNUN KÖLESİDİR

*Milattan bin yıl önce,
İsred Tayah ülkesi*

Şulutruk kabilesi mert ve savaşçı askerleri ve zeki kadınlarıyla diğer kabilelerden ayrılırdı. Ülkenin en güzel yerleri, en verimli toprakları, yaşam kaynağı olan akarsuları da onların elindeydi.

Bu kabilenin yaşadığı toprakların girişinde yükselen, dalları neredeyse yere değen iri gövdeli söğüt ağacına “*Hayat, yüksekte atlamaktır*” yazan bir levha asılmıştı. Levhanın ne zamandan beri burada olduğunu bilen yoktu.

Kimilerine göre eskiden bu kabilenin adı Ukrok’muş. O zamanlar Ukrok kabilesi İsred Tayah ülkesinin en zayıf ve en korkak kabilesiymiş. Kendilerini savunmaktan aciz oldukları için sık sık diğer kabilelerin saldırısına uğrarlarmış. Günün birinde bundan bıkip usanan bir genç, Kileglib Dağı’ndaki ruhlara danışmaya gitmiş. Yıllar sonra da bu levhayla çıkmış, levhayı küçük bir söğüt ağacına asmış. Genç, kabilenin adını Şulutruk olarak değiştirdikten sonra Temluz Dağı’nın en yüksek noktasından Run Gölü’ne atlamış. Bir daha onu ne gören olmuş ne duyan. Böylelikle gencin yaptığı ritu-

eli gelenek olarak benimsemişler ve kabilenin erkek çocukları on yaşına kadar en az bir kere Temluz Dağı'nın zirvesinden Run Gölü'ne atlamış. Tabii bunu başarmak her çocuğun harcı değilmiş. Zirveden atladıktan sonra çocuk giderek artan bir hızla sadece birkaç saniye içinde göle girermiş. Yukarıdan atlayan çocuk göle düşene kadar kulakları tıkanır, kanı donar, kalbi şiddetle çarparmış.

O devrin insanlarına göre en büyük korku, yükseklik korkusuymuş ve onu yenmeyi başardıklarında diğer korkularını da yeneceklerine inanırlarmış. Erken yaşlarda bütün korkularından kurtulan insanın büyüdülerinde yenilmez ve sağlam iradeli olması kaçınılmazmış. Korkusunu yenip göle atlamaya cesaret eden çocuklar kabilede büyük saygı ve nüfuz kazanırmış. Belli bir yaşa geldiklerinde kabiledaki en önemli görevler onlara verilir, kabilenin en güzel ve zeki kızıyla evlenme şansını elde ederlermiş. On yaşına kadar Run Gölü'ne ikinci kez atlayan çocuklarınsa kabilede özel bir yeri ve saygınlığı olurmuş. Müstakbel kabile reisleri de bu çocukların arasından çıkarmış. Dönemin kabile reisinin kızıyla evlenme şerefi de yalnız onun olurmuş.

İkinci kez atlamak ilk atlayıştan daha zormuş çünkü ilk atlayışta insanı daha ziyade atlamanın belirsizliği, o ana dek aşına olmadığı bir duyguyu yaşamak korkuturmuş. Artık bir kez atlamış olan çocuk devasa bir boşluğa yuvarlanmanın, düşerken kanının donmasının, korkudan gözlerinin yuvasından fırlayacak gibi olmasının, nefesinin kesilmesinin, nihayet büyük bir şiddetle suya çarpmanın dehşetini yaşamış. Bu yüzden ikinci atlayıştan korkmamayı başarmak çocuklar için daha zor olurmuş. Asıl marifet bu gerçek korkuyu yenebilmekteymiş. İkinci kez atlamanın korkusunu, dehşetini yenebilen biri bu hareketi artık kolaylıkla ve defalarca yapabiliormuş çünkü yükseklik artık ona yabancı gelmez, korkusu ona güç vermeye başlamış.

Şulutruk kabilesinin başarıları diğer kabilelerin onları kıskanmasına sebep olmuş. Diğer kabile reisleri bir araya gelip Şulutruk kabilesini nasıl yok edeceklerini tartışmaya başlamış. Hiçbiri doğru dürüst bir öneride bulunamayınca Elih kabilesinin en yaşlı kâhini, “Onların gücü geleneklerinden kaynaklanıyor. Yüksekten atlamak çocuklarının cesur olmasını sağlıyor. Küçük yaşta herkesin başaramadığı işi yapan çocuk doğal olarak büyüdüğünde ruhsal olarak da yenilmez olur. Korkularını yenmeyi küçük yaşta öğreniyorlar. Korkusunu yenen kişi yenilmez olur. Kayadan atlayan bu cesur çocuklar diğerlerine de cesaret veriyor. Bu yüzden kahramanları her geçen gün çoğalıyor” demiş.

“Bunu biz de biliyoruz. Peki, onları nasıl mahvederiz?”

“Bu geleneklerine son vererek” demiş kâhin kurnazca.

“Bu gelenekten nasıl vazgeçecekler ki?”

“Korkuyla” demiş ihtiyar kâhin.

“Korkuya yenilmiyorlarsa bunu nasıl başaracağız?”

“Henüz en büyük korkularını yenmediler. Çocuklar şimdiye dek kayadan atlayıp taşlara çarpan birini görmediler. En azından bir çocuk bu şekilde ölürse o zaman diğerleri de kayadan atlamaktan korkacak ve bu korku giderek büyüyecek. Böylece hiç kimse bir daha yüksekten atlamaya cesaret edemeyecek.”

O sırada içlerinden biri, “Peki, bu korkuyu yenmenin bir yolu var mı?” diye sormuş.

“Başkâhin Suyem’den bu korkuyu yenmenin yalnız bir yolu olduğunu duydum ama ne olduğunu söylemedi. Ben bile bilmiyorsam o kabileden hiç kimse bilemez.”

Hepsi bu teklifi kabul edince, çocukların üstüne atladığı taşı yerinden oynatmaya karar vermişler.

Her yıl olduğu gibi o yıl da Timü Bayramı’nda çocuklar göle atlamak için Temluz Dağı’na tırmanmış. Her zamanki gibi o yıl da bazı çocuklar yüksekten korkup atlamaktan vaz-

geçmiş. Atlama cesareti gösteren ilk çocuğunsa ayağı kaymış ve çocuk kayalara çarpıp feci şekilde can vermiş. Bu manzaraya şahit olan çocuklar dehşete kapılmış, hiçbirini atlamaya cesaret edememiş. En sona küçük bir çocuk kalmış ve o da atlayamazsa kabile o seneki kahramanını bulamayacakmış. Bu da yüzlerce yıldır varlığını koruyan bir geleneğin son bulması ve cesur yeni kahramanlar bulma âdetinin ortadan kalkması demekmiş.

Küçük çocuk kayanın başında epeyce beklese de atlamaya cesaret edememiş. Ölen çocuğun kanlar içindeki görüntüsü gözünün önünden gitmiyormuş. İnsanlar kederle ve sessizce beklerken çocuğun annesi öne çıkıp oğlunun kulağına bir şey fısıldamış. Çocuk, gözünden akan yaşları silerek düşünmeden kayadan atlamış. Bu manzaraya şahit olanlar hayretten donakalmış. Kabilenin reisi kadına yaklaşıp çocuğuna ne söylediğini sormuş. Kadın şöyle cevap vermiş...

KÖTÜLÜK SENİ DEĞİŞTİRMEDİYSE HENÜZ ZAFER KAZANMAMIŞTIR

1995

Subay, işe yaramaz olduklarını söyleyip duruyordu. “Bir kadınla bile baş edemediniz! Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilmiyor musunuz? Çabuk, hemen bulun onu!”

Lucia sokağı geçip bir köşede gözden kayboldu. Peşindeki askerler kadının hangi yöne saptığını görememişlerdi. Tehlikenin verdiği korku dalgası yavaş yavaş kayboluyordu. Sevinçten yere göğe sığamıyor, kurtulduğuna inanamıyordu. Tam oradan uzaklaşmak üzereyken onu gördü. Görür görmez de gözleri parladı, yüzü güldü, içi mutlulukla doldu. Fakat onunla böyle bir anda karşılaşmak istemiyordu. O, Lucia’nın her zaman örnek aldığı bir kahramandı. En büyük şiarı, “Önemli olan insanlığını kaybetmemektir. Kötülük kalbine işleyip seni değiştirmediyse henüz seni yenememiştir” olan bu kahraman, kurt kanunlarıyla yaşayan, ruhunu şeytana satmış insanların bulunduğu tarafa yürüyordu. Askerler onu yakalayabilirdi.

“Kaçmayı başaramadım galiba. Biz yalnız hayallerde mutlu olacağız. Ancak...” O, yaklaşan tehlikeden habersiz, doğruca askerlerin bulunduğu tarafa gidiyordu. Lucia bir

seçim yapmalıydı fakat ne yapacağını bilmiyordu. Tereddüt o kadar üzücü ve acı veren bir duygu ki... Onu askerlere yaklaştıran her adımla Lucia'nın nabızı daha da hızlanıyor, kalbi ağzından fırlayacak gibi çarpıyordu. Tereddüt, ikilemde kaldığında daha çok ızdırap veriyordu.

Lucia'nın hemen bir karar vermesi gerekiyordu. Düşünmeye zamanı yoktu. Bütün gücünü toplayıp köşeden çıktı ve etrafa şaşkın şaşkın bakınıp ne tarafa gideceklerini bilmeyen askerlerin karşısına çıktı. Askerler hemen ona doğru koşmaya başlayınca Lucia dönüp son kez kahramanına baktı. Yüzünde sadelik, gurur ve sevgi dolu kalbinin yansımasını gördü. Olup bitenlerden habersiz, bir sokak ötedeydi. Lucia onu bu hâliyle hafızasına kazımak istedi. O, Lucia'nın hem hayat hem de güç kaynağıydı. Hayatını güzelliklerle dolduran insandı. Şimdi Lucia için yaptıklarının karşılığını verme zamanı gelmişti.

Askerler gelir gelmez kadının karnına sert tekmeler attılar. Lucia aldığı darbelerle yere yuvarlandı. Acının şiddetiyle bağırmak istedi. Sesini bastırmak için ağzını koluyla kapatıp sıklmaya başladı. Gözlerinden yaşlar akıyordu. Hem acıdan hem de sonsuza kadar onsuz kalmaktan...

BİR ZAMANLAR O YANIMDAYDI

Saint John, New Brunswick Eyaleti,

Kanada, 1985

Dorian'ın gözleri annesinde, aklıysa başka yerdeydi. Güler yüzlü annesi onu kucağına almış seviyor, Dorian ise annesinin kıvrıcık, siyah ve uzun saçını parmaklarına dolayıp daha da kıvrarak oynuyordu. Annesinin zarif saçına ne zaman dokunsa içi mutlulukla dolar ve sonra bu duygu bütün bedene yayılırdı. Annesi çocuğunun ne kadar mutlu olduğunu yüzünden anlar, onu sımsıkı bağrına basardı.

Dorian çoğunlukla annesinin kucağında mayışır, başını göğsüne yaslayıp oracıkta uyurdu. Annesinin kalp atışları ona ninni gibi gelir, Dorian öylece uykuya dalardı. Annesinin kalp atışları kimseninkine benzemezdi, babasıninkine bile.

Bu manzarayı kenardan seyreden ağabeyi Ted öfkeyle kardeşinin başını itti.

“Kaldır başını! Annemin rahat nefes almasını engelliyor-sun.”

Dorian kardeşine vurmaya başladı. Darbelerden biri sertti.

“Bana bak Dorian, ağabeyine vurmanı yasaklıyorum. Ted, senin de küçük kardeşini incitmeni yasaklıyorum.”

Annesinin onu da koruduğunu, onu da sevdiğini bilmek Ted için çok önemliydi.

“Anne, artık evin büyük ve en önemli çocuğunun kim olduğunu açıkça netleştirelim.”

Abigail buna razı olmayarak sustu. Bu şekilde, oğluna kıyaslamanın doğru olmadığını anlatmaya çalıştı.

“O senden küçük deyip zorla onu sevmemi istiyorsunuz. Onu sevmiyorum, neden anlamıyorsunuz, hoşlanmıyorum ondan!”

Annesi yüzünü ekşitti. Ted bunu görünce sustu. Söyledikleri annesinin hoşuna gitmemişti. Bu kez daha yumuşak bir sesle, “Anne, beni hâlâ seviyor musun?” diye sordu.

Ted bu soruyu annesine defalarca sormuş, her seferinde aynı cevabı almıştı.

“Evlat sevgisi annenin ruhuna işler. Bu sevgiyi ruhtan, candan ayırmak imkânsızdır, canım oğlum.”

“O zaman neden beni değil de Dorian’ı kucağına alıyorsun?”

“Biz annelerin tek kusuru sadece bir kucağımızın olması, oraya da yalnız bir çocuk sığıyor. Ama Tanrı bize mavi deniz, sonsuz gökyüzü kadar büyük bir kalp vermiş ki oraya bütün çocuklarımızın sevgisini sığdırabilelim.”

Dorian da hiçbir şey olmamış gibi sakinleşmişti.

“Kardeşinin seni nasıl sevdiğine, nasıl sana gülümsediğine baksana.”

Abigail daha önce çocuklarının birbirini kıskanabileceğini hiç düşünmezdi. Ted bazen küçük kardeşine vurur, eşyalarını onunla paylaşmak istemez, daha önce yapmadığı şımarıklıkları yapardı. Bu şekilde ebeveynlerinin dikkatini çekmeye çalışır, sık sık bu evde fazlalık olduğunu söylerdi. Abigail oğlunun böyle düşündüğünü öğrenince çok üzülmüştü. Ted’e kıskançlığının anlamsız olduğunu anlatmaya çalışmıştı. Annesi her şeyi hissederci, gözünden hiçbir şey kaçmazdı. Her anlamda ailenin huzur kaynağıydı.

BİR ÖMÜR-BİR AN

Abigail uzun zamandır hastaydı. Eşi Jacob kendinde değildi, son zamanlarda aklını kaçırmış gibi dolaşıyordu. Karısının yamacından ayrılmıyor, sık sık ona sarılıp “Yalvarırım bizi bırakıp gitme!” diyordu. Abigail kocasının gözyaşlarını silip zorlukla “Sizi asla bırakmam” diye fısıldıyordu. Annesinin kendinden emin bir şekilde bunları söylemesi Ted’i bir nebze olsun rahatlatıyordu. Lakin bu sözlerin babasının telaşını azaltmadığını gördüğünde söylenenlerin farklı bir anlam taşıdığını da hissetmiyor değildi.

Abigail’in ateşi giderek yükseliyordu. Kocasını sık sık alnındaki bezi değiştiriyor, ateşini bir nebze bile olsa düşürmeye çalışıyordu. Abigail gözleri kapalı, sessizce yatıyordu. Hastalık onu yıpratmıştı ama güzelliğinden hiçbir şey eksiltememişti.

Jacob termometrenin derecesinin bir anda kırk bire yükseldiğini gördü. Abigail gözlerini bir anlığına açıp büyük bir gayretle nefes almaya çalıştı, sesi hırıltılı çıkıyordu. Babası teyzesinden Ted’i dışarı çıkarmasını istedi ama Ted kötü bir şey olacağını hissedince kendini annesinin üstüne attı. Annesi bütün gücünü toplayıp elini kaldırdı, oğlunun saçını okşadı. Ağzını oğlanın kulağına yaklaştırarak “Dorian, Dori-

an... Küçük kardeşine annelik yap, tamam mı? Hem unutma, anneler asla ölmez. Ben hep sizinle olacağım ve sizi izleyeceğim...” dedi.

Ağzı kuruduğu için zorla yutkundu. Bir süre soluklandıktan sonra devam etti: “Ted, ben seni hep çok sevdim. Hepinizi, hepinizi...”

Bunlar annesinin son sözleriydi. Ted’i o civarda oturan bir akrabasının evine götürdüler.

Ted, Dorian’la bir akrabasının evinde babasının gelmesini bekliyordu. Jacob sabaha karşı geldiğinde Dorian uyumuştı ama Ted hâlâ uyanıktı. Babasını görür görmez yanına koşup “Baba, annemizin yanına gidebilir miyiz?” diye sordu. Baba sandalyeye çöktü ve hiçbir şey söylemeden gözlerini bir köşeye dikip öylece kaldı. Beti benzi atmış, gözleri ağlamaktan kızarmıştı.

Ted sorusunu tekrarlamaktan korkuyordu. Yavaşça babasına yaklaştı. “Annem nerede baba?” diye sordu. Sesi ürkek bir fısıltıdan ibaretti. Bu soru karşısında çaresiz kalan baba hüngür hüngür ağlamaya başladı. Zorlukla “Annen artık yok” dedi.

“Ne demek artık yok, baba? Bir daha annemizi göremeyecek miyiz?”

Babası bir yandan ağlıyor, bir yandan da aynı şeyi tekrarlıyordu. “Abigail kucağımda gözlerime baka baka gitti!”

Dorian o günleri hatırlamıyordu. Annesinin ölümü, yok olup gitmek olarak kalmıştı aklında. Annesi belli bir zamana kadar vardı, sonra birdenbire yok olmuştu. Dorian artık bunu değiştiremeyeceğini biliyordu.

Anne evin ışığıydı. O gittikten sonra hayatları da evleri gibi karanlıkla kaplanmıştı. Abigail bir kadındaki bütün güzel özelliklere sahipti. Ancak ilginç bir huyu vardı; hiçbir şeyi unutmaz, her şeyi en ufak ayrıntısına kadar hatırlardı. Çocuklarının ve kocasının ne giydiklerini, evdeki eşyaların yeri-

ni, sadece aile bireylerinin değil akrabalarının hatta komşularının bile doğum günlerini bilirdi. Ailesinin her pazar günü –her bayramda– ne yaptığını, hangi konuyu konuştuklarını, kimin başına ne geldiğini ayrıntılarıyla hatırlardı. O kadar duyarlıydı ki yakınındaki insanların ruh hâli azıcık bile değişse anında hissedirdi. Her zaman etrafındakilere yardım eder, zor durumda olanların imdadına koşardı.

Jacob ise sakın mizaçlı, içine kapanık, biraz da somurtkan bir insandı. Bu yüzden insanlarla kolay kolay iletişim kuramazdı. Yalnızca Abigail’in yanında bambaşka bir insan olurdu. Karısının varlığı ona güç verirdi. Abigail de kocasının bu zaaflarını bilir, onu sevgiyle kuşatır, küçük bir çocuk gibi nazını çekerdi. Dorian ve Ted’in anlayamadıkları bir sebeple, anneleri hayattayken babaları onlara da daha fazla dikkat ve ilgi göstermeye çalışırdı.

Ted babasının ne kadar karamsar ve içine kapanık biri olduğunu birkaç yıl önce Abigail fena hâlde hastalandığında fark etmişti. Babası, annesinin hasta yattığı on gün boyunca kimseyle konuşmamıştı. Ted ince düşünceli ve hassas bir çocuk olduğundan annelerinin başına bir şey gelirse babalarını da kaybedeceklerini daha o zaman anlamıştı. Bu düşüncelerini Dorian’la paylaştığında bu sözlere hiçbir anlam verememişti. Zira Dorian henüz onun korkularını anlayacak yaşta değildi.

Annesinin ölümünden beri geçen bu iki senede Ted’in bu düşünceleri doğrulanmıştı. Babasını Abigail’in ölümü değiştirmemişti. Sadece gerçek benliğine dönmüştü o kadar. Bu zamana dek ona hayat veren, karamsarlığını yok eden ilk ve gerçek sevgilisi Abigail olmuştu. Sanki karısı, kapalı ve gizli iç dünyasına açılan kapının anahtarıydı. Onun gitmesiyle bu kapı sonsuza dek herkese kapanmış, o kapının anahtarı da Abigail’le beraber toprağa gömülmüştü.

Dorian ise annesinin ölümünden sonra tüm sevgisini ağabeyi Ted’e vermişti. Her zaman ailesinin onu daha az

sevdiğinden yakınıp duran Ted, şimdi küçük kardeşinin tüm sevgisine mazhar olmuştu. Ted de kardeşine ilk kez bu kadar bağlı ve sevgi doluydu. Belki bunun sebeplerinden biri annesinin hasta yatağındayken kardeşini ona emanet etmesiydi.

Ted o günden sonra kardeşini bir an bile gözünün önünden ayırmadı. Babası işten döndüğünde Dorian ona koşar, babasının onu kucağına almasını isterdi. Ama babası oğlunu kenara itip yorgun olduğunu bahane ederdi. Ted bunu görünce Dorian'ın üzülmemesi için hemen gidip kardeşini kucağına alır, babasının yerine onu ayağında sallardı.

Dorian annesinin ölümünden sonra geceleri tedirgin uymaya ve sık sık terden sıırıslıkam uyanmaya başlamıştı. Ted böyle zamanlarda hemen kardeşinin yanına koşar, onu sakinleştirmeye çalışırdı.

Ted sadece Dorian'a değil babasına da "babalık" yapıyordu. Babasının yemeğini koyar, çıkardığı kıyafetlerini askıya asardı. Babası yemeğe başladığında iki kardeş babalarının yanına oturur, yemek yiyişini, şiddetli soğuktan çatlamış ve nasırlaşmış ellerini, kir tutmuş tırnaklarını izlerdi. Jacob ellerini ne kadar yıkarsa yıkasın, tırnaklarının dibinde yer eden kir asla çıkmazdı.

Abigail'in yokluğu Jacob'ı çok değıştirmişti. Sanki boyu çekmiş, yüzü kırışıklıkla dolmuştu. Yavaş ve zoraki konuşuyordu. Artık çocuklarıyla oynamıyor, eskiden sık sık yaptığı gibi ellerinden tutup onları parka gezmeye ya da göl kıyısındaki ördeklere yem atmaya götürmüyordu.

Bazen yemek yerken dalıp gidiyordu. O anlarda yüzü daha yorgun, gözleri daha kederli görünürdü. Alnındaki kırışıklıklar derinleşir, çukura kaçmış gözleri biraz daha içeri gömülürdü. Gözlerine dikkatle bakan biri, eski güzel günleri ne kadar özlediğini anlardı. Geride kalan her şeyi özlüyordu. Bazen de gözlerini mutfağın kapısına dikip derin düşüncelere daldardı. Sanki Abigail her an içeri girip "Merhaba, nasılsınız?

Yemeğiniz soğumuş. Evde kadın olmayınca böyle oluyor, değil mi? Aaa, bu ne biçim yemek? İçine her şeyi koymuşsunuz ama tadı yok. Neden biliyor musunuz? Çünkü içinde anne sevgisi yok. O yüzden böyle tatsız” diyebilirdi.

Jacob böyle dalmış bunları düşünürken istemsizce gülümseyiverirdi. Gözlerini babalarının yüzüne diken çocuklar da gayriihtiyari gülümser, onun bakışlarını takip ederek başlarını kapıya çevirirlerdi. Annelerinin ölümünün bir çeşit oyun olduğunu zannederlerdi. Anneleri şimdi kapıdan girecek ve bu kâbusa bir son verecekti.

Çocuklar bunu yapınca babaları hemen kendine gelirdi. Şaşkınlıkla ona baktıklarını görünce yemeğini yemeden, tek kelime etmeden masadan kalkar, gidip yatağına uzanır, yabancı bakışlardan kaçmak için yorganı başına çekerdi. Bir süre uykuya dalamaz, sonra yorgun gözleri ağır ağır kapanırdı. Babalarına ne olduğunu anlayamayan çocuklar birbirlerine bakardı.

Dorian babasının gülüşünü, mutlu hâlini artık gözünün önüne bile getiremiyordu. Babasının bir zamanlar onlarla şaka kలాştığına, ellerinden tutup onları şehre gezmeye götürdüğüne inanamıyordu. Ne kadar uğaşırsa uğraşsın, babasının o günlerdeki gülüşünü bir türlü hatırlayamıyordu.

Babalarından dikkat ve ilgi görmeyen kardeşler yine de onu eskisi gibi sever, her akşam eve gelişini özlemle beklerlerdi. Artık kuru varlığı bile çocuklara yetiyordu.

AĞLAYAN SÖĞÜT

Abigail'in ölümünün üzerinden iki yıl geçmişti. Dorian bir gün babasını evin bahçesindeki büyük söğüt ağacının altında bir şeylerle uğraşırken gördü. Jacob bir zamanlar Abigail ve kendi adını bu ağacın gövdesine büyükçe bir kalbin içine alarak kazıyordu. Kardeşler annesinin başını babasının omzuna koyup bu ağacın gölgesinde sohbet ettiklerine defalarca şahit olmuşlardı. Koca söğüt ağacı mutluluklarının tanığıydı. Abigail ağlayan söğüdü çok severdi. "Bana en yakın ağaç ağlayan söğüttür. Onda beni kendine çeken gizemli, mucizevi bir şey var" derdi.

Bu kadim bitkiyi sevmemek mümkün değildi. Salkım saçak yemyeşil dalları yere kadar eğilirdi. Uzaktan bakınca kederle omzunu düşürüp kollarını sarkıtan bir kadına benziyordu. Yapraklarından düşen çiğ taneleri gözyaşı gibi akardı. Rüzgâr esince bu damlalar uzun yapraklarından süzülüp yere düşer, âdeta ağacın ruhunu gam ve kederden arındırırdı. Sanki koca ağaç birine ağlıyordu. İlginç olan söğüdü'nün ya sabah erkenden ya da geceleyin ağlamaya başlamasıydı. Gündüzleri çevresi insan kalabalığıyla doluyken ağlamazdı. Sanki gözyaşını namahrem bakışlardan saklardı. Abigail kendi ve çocukların saçına ağacın dallarından takardı. Söğüt dallarının kötü güçleri uzaklaştırdığına, gözleri güçlendirdiğine, insanlara mutluluk getirdiğine inanırdı.

Jacob işteyken Abigail çocukları bu ağacın altında yatırır, ayağında sallar, onlara ninni söylerdi. Abigail onları salladıkça ağacın sık yapraklarının arasından gözlerine düşen güneş hüz-meleri çocuklarla saklambaç oynardı. Çocuklar uykuya dalana kadar Abigail hiç yorulmadan onları sallamaya devam ederdi.

Pazar günleri babaları evdeyken bütün aile ağacın altında oturur, çay keyfi yapar, dinlenirdi. Çocuklar etrafta koşturup bazen ağaca tırmanırken Jacob ile Abigail de tatlı tatlı mu-habbet ederdi.

Bu yaşlı ağaç sayısız sağanak yağmurla, gizemli rüzgârlar-la sırdaş olmuştu. Jakob ile Abigail'in aşkına tanıklık etmişti. Bu ağaç eski mutlu günlerden kalan son hatıraydı.

Annesinin ölümünden bu yana Dorian ilk defa babasının burada oturduğunu görüyordu. Jacob, Dorian'ın onu izledi-ğinden habersizdi. Ağlayan söğüdün altında Abigail'siz nasıl da yalnız, zayıf ve çaresiz görünüyordu. Babası ellerini yere dayamış, ağaca yaslanmıştı. Dorian hayatında ilk kez babası-nın ağladığını görüyordu.

Birkaç gün sonra Dorian bir daha bu ağacı göremeyecekti. Babası ağacı kesip doğrayacak, odunlarını kamyonu yükleyip bir yerlere götürecekti. Ağaçtan geriye kalan kütüğü de yaka-caktı. Böylece bu ağaç onların hayatında hiç var olmamışça-sına, tanıklık ettiğı bütün hatıralarla birlikte yok olacaktı.

Babası ağacı keserken Ted çok ağladı. Babasının bacak-larına sarılıp dil dökse de işe yaramadı. Babasının karşı koy-malarına rağmen Ted onu bırakmıyordu. Sonunda Jacob si-nirlenip Ted'e sert bir tokat attı. Ted yine de onu bırakmıyor, hıçkıra hıçkıra babasının bacaklarına sımsıkı yapışuyordu. Babası kollarından tutup sürükleyerek oğlanı bodruma ka-pattı. Ted'in yalvaran çığlıkları ağaç kesilene kadar devam etti. Ağacın yere devrilmesiyle birlikte onun sesi de kesildi ve öfkeli çığlıklar yerini yenilmiş birinin gözyaşlarına bıraktı.

HER ZAMANKİ GİBİ BEN KONUŞUYORUM, SEN SUSUYORSUN

Jacob, Abigail'in ölümünden sonra neredeyse her gün onun mezarına gidiyor, saatlerce orada oturup hayatının tek muhatabıyla sohbet ediyordu.

Jacob, ağacı kesmeden bir hafta önce Abigail'in mezarına gitmişti.

"Ah, sevgili Abigail! Eskiden sana çiçek getirdiğimde o zarif ellerinle alıp koklar gülüp boynuma sarılırdın. Oysa şimdi çiçekleri soğuk mezarına bırakmaktan başka bir şey yapamıyorum. Hayat çok tuhaf, aşkım, çok... Beni uyandırdığın son sabahın üzerinden ne kadar da zaman geçmiş. Gerçi fazla da değil, belki iki sene. Sensiz bu iki sene benim için bir ömür demek. Senden sonra akrep ve yelkovana sanki taş bağlamışlar. Of!" dedi derin bir iç geçirerek. "Ellerinle yaptığın yemeklerden yemeyeli çok uzun zaman oldu. Dışarıdan yemek sipariş etmeyi hiç sevmezdin. Tanrım, sana sarılmayalı ne çok zaman oldu. Saçının, teninin kokusunu nasıl özlediğimi bir bilsen. Kokunu hiçbir şeyde bulamıyorum. Şimdi seni tanıyan herkesle, hatta hoşlanmadığım kız arkadaşlarınla bile

tek tek konuşmak istiyorum. Belki senin hakkında yeni bir şeyler öğrenirim diye. Seni bir de onların ağzından duymak, sana onların gözüyle bakmak... Biliyor musun, sevgili Abigail, sen benim yegâne dostum, tek sırdaşımdın. Ben şimdi derdimi kime anlatabayım? Senin yerine kimseyi koyamam ki! Kimse senin yerini dolduramaz! Evde herkesi memnun etmeye çalışırdın. Bense herkesi hoşnut etmenin nasıl zor olduğunu, ne kadar büyük fedakârlık gerektirdiğini hiç anlamazdım. Her zamanki gibi ben konuşuyorum, sen susuyorsun. Bu sessizlik beni kahrediyor, Abigail! Hayatta olsaydın bana gülümser, saçımı okşardın. O sıcacık kalbinle her zamanki gibi bütün hatalarımı affederdin. Oysa ben kendimi affedemiyorum... Sen bambaşkaydın, seni kırdığımda bile saçına dokunmam her şeyi unutup gülümsemene yeterdi. Senden özür dilememe, hatalarımı dile getirmeme hiçbir zaman müsaade etmezdin. Sana gerektiği kadar değer veremediğim için, zaman zaman kaba davrandığım için çok üzgünüm. Keşke kendimi sana affettirebilsem... Affet beni Abigail, affet beni aşkım! Sana layık bir eş olamadım. Sen kusursuzdun. Yazık, çok yazık ki ben bütün bunları seni kaybettikten sonra anladım. Keşke senin yerine ben ölseydim. Sen her şeyin üstesinden gelir, benim yokluğumu çocuklara asla hissettirmezdin. Ben ise bunun..." dedi ama bu itiraflar canını yaktığı için cümlesini bitiremedi. Abigail'i de mezarında daha fazla rahatsız etmek istemedi. Söylediklerinden pişman oldu çünkü Abigail çocuklarını hayatta her şeyden çok severdi.

"Bir zamanlar saçlarını okşadığım şu ellerimle şimdi soğuk mezarına dokunuyorum. Korkunç bir duygu! Seni bir kere bile görebilmek, sesini bir kez bile duyabilmek için her şeyimi verirdim. Baş başa kalıp rahat rahat konuşmamız için bir yerlere gitmeyi çok isterdin ama hiç zamanım olmazdı ama sen nasılsa fırsat bulacağımızı söyledin. Evet, şimdi baş başayız. Burada kimse bizi rahatsız edemez. Sen bir şey-

lerle uğraşırken sana gazete okumamı isterdin ama ben hiç sevmezdim” dedi ceplerini karıştırarak. “Nereye koydum şunu? Hah, buldum” dedi gülümseyerek. “Bak, sana gazete getirdim. Haydi, sana son haberleri okuyayım. Evet, borsada durum yine aynı. Üçüncü sayfa haberlerine bakalım, orada neler olmuş? Yine hırsızlık, cinayet, okulda kavga... Hep aynı şeyler. Hava durumuna geçelim. İçimizde fırtınalar kopmasına rağmen burada hava çok güzel. Bunu gazeteye bakmadan da söyleyebilirim. Bakalım diğer şehirlerde durum nasılmış? Çok da önemli bir şey yokmuş.”

Jacob öfkeyle gazeteyi buruşturup attı.

“Bıktım şu haberlerden. Neyse, sana çocuklardan bahsedeyim. Muhtemelen onlar için çok endişeleniyorsun. Gayet iyiler, evet, iyiler. Seni çok özleyiyorlar. Ted hâlâ seninle ilgili tek kelime etmedi. Dorian ise sık sık ona seni anlatmamı istiyor ama ben hep bu konudan kaçmaya çalışıyorum. Şimdiye dek bir kere bile onlarla seni konuşmadım. Canımın yanacağından, gözyaşlarımı tutamayacağımdan korkuyorum. Senden sonra ne kadar çok korkularım oluştu Abigail, bir bilsen. Giderek kabalaşıyorum, ne yaparsam yapayım bunu engelleyemiyorum. Sanki bütün duygularım körelmiş. Galiba ben de hayattan hıncımı bu şekilde alıyorum. Hatahım, biliyorum. Sana karşı da öyleyim. Affet beni canım, affet! Ted bütün sorumlulukları üstlenmiş, bizimle ilgileniyor. Evin bütün işlerini yapıyor, yemek bile pişiriyor. Yokluğun hissedilmesin diye küçücük canıyla elinden geleni yapıyor. Evet, şimdi de biraz komşuları anlatayım. Emma ile Brad barıştılar. Emma kocasını çok seviyor, önünde sonunda ona geri döneceğini söylemiştim sana. Keşke sen de beni terk etseydin, hayatta olduğunu bilmek bana yeterdi. Annem de bazen telefon açıyor, babamla birlikte ara sıra bizi ziyarete geliyorlar. Çocuklar çok mutlu oluyor, onları alıp gezmeye götürüyorlar. Ben gitmiyorum, doğrusunu istersen hâlim kalmıyor. Senin annenle

baban da geliyor. Onların da durumu iyi. Ablan da kardeşin Jack de iyiler. Kısacası her şey yolunda güzel Abigail... Doğrusunu istersen senden sonra hiçbir şey yolunda gitmiyor.”

Jacob başını eğip ağlamaya başladı.

“Beni neden böyle vakitsiz bırakıp gittin? Çocuklarımızı birlikte büyüteceğimize, birlikte yaşlanacağımıza söz vermiştik. Ne hayaller kurardık... Şimdi ne oldu? Beni yalnız bıraktın. Çocukların yüzüne bakamıyorum, aklıma sen geliyorsun. Onlara nasıl davranacağımı bilmiyorum. O evdeki her şey bana seni hatırlatıyor. Kendimde güç bulamıyorum. Senin gidişinle ailemizin mutluluğu da hayal oldu. Meğer aile olmamızı sağlayan senmişsin. Senin sevginmiş, ilginmiş. Oysa şimdi dünya durmuş gibi, her şeyin rengi solmuş gibi...”

Jacob birdenbire ağlamıştı, birdenbire sustu. Gözyaşlarını sildi, yan yana dizilmiş mezarlara baktı. Asker gibi dizilmiş dilsiz mezar taşları insana hayatın gelip geçici olduğunu hatırlatıyordu. Bir süre sessiz kaldıktan sonra başını çevirmeden konuşmaya devam etti.

“Annem bana ne diyor biliyor musun? Sizinkiler de bu fikre karşı değiller. Diyorlar ki: Çocukların bir anneye ihtiyacı varmış. Onlarla ilgilenecek, önlerine sıcak yemek koyacak, hastalandıklarında başlarında bekleyecek bir anne. Bunları söylemek benim için çok zor. Senden başkasına bakmak, senden başkasını düşünmek... Çok zor. Bunu çocukların mutluluğu için yapmalıyım, evet yapmalıyım.”

Bunları söylerken Jacob’un elleri titriyor, alnından boncuk boncuk ter akıyordu.

Daha sonra Jacob uzun süre Abigail’in mezarını ziyaret etmedi. Yeniden evlendiği için karısına ihanet ettiğini düşünüyordu. Abigail’in sözleri aklından çıkmıyordu: “Jacob, ölürsem benden sonra evlenip mutlu olacağından eminim.” Gerçi bu sözleri bir kadın şımarıklığıyla söylerdi. Jacob’un onu ne kadar sevdiğini, böyle bir şeyin asla olmayacağını

söylemesini isterdi. Jacob ise kadınların bu hassas ihtiyacını anlamaz, Abigail'e ondan sonra bir gün bile bekâr kalmayacağına, hemen bir başkasını bulacağını söylerdi. Abigail yine de hiçbir şey söylemez, gözlerindeki daimi tebessümle onu süzüp susardı.

Abigail'in göklerden ona bakıp "İstediğin oldu Jacob" dediğini düşünürdü. Belki de bu davranışını anlamıyor, onu kınyordu. Fakat Jacob bütün kalbiyle Abigail'in şunu bilmesini isterdi: Evlenmesi kesinlikle mutlu olacağı anlamına gelmiyordu.

YILDIZLAR YERE DÜŞER Mİ?

Jacob, bahçedeki ağacı kestikten kısa bir süre sonra tekrar evlendi. Ted, babası vicdan azabı duyduğu için ağacı kestiğini düşünüyordu. Annesinin yerine gönül rahatlığıyla başka birini getirebilmesi, anıların canını acıtmaması için kesmişti o ağacı. Babasını her şey için affetse de annesini hatırlatan söğüt ağacını kesmesini affedemiyordu.

Annabel çocuklara kötü davranmıyordu. Fakat bu durum belli bir zamana kadar sürdü. Kızının dünyaya gelmesiyle durum tamamen değişti. Artık bütün sevgisini kızı Nicole'e veriyor, çocuklarla asla ilgilenmiyordu. Masa başında, yemek verirken, giysi alırken, ev işlerini paylaşıırken, kısacası günlük hayatın bütün bölümlerinde bu ayrım açıkça belli olmaya başlamıştı. Bir keresinde mutfakta yangın çıkmış, Annabel çığlık atarak hemen bebeğini alıp dışarıya koşmuş, Dorian ve Ted onun aklına bile gelmemişti. Hatta Ted'in Dorian'ı da çekiştire çekiştire zar zor dışarı çıktığını gördüğünde bile oralı olmamıştı.

Dorian o zamanlar küçücük de olsa çocuk aklıyla bu hayatta hiç kimsenin ona Ted kadar değer vermeyeceğini anlamıştı. Üvey annelerinin bu davranışı çocuklara çok ağır geliyordu. Fakat elden hiçbir şey gelmiyordu, onlar Annabel için

birer yabancı, başka bir kadının doğurduklarıydı. Annabel'in babalarıyla evli olması hiçbir şeyi değıştirmiyordu çünkü bu kadının hiçbir zaman anneleri gibi olmayacağını biliyorlardı.

Üvey annelerinin bu davranışları çocukların istemsizce üvey kardeşlerine karşı da nefret ve öfke duymalarına sebep olmuştu. Bazen oğlanlara yemeğın yetmediğı olurdu. Bu durumda nedense Ted tok olur, kendi yemeğının bir kısmını Dorian'a verirdi. Dorian o zamanlar ağabeyinin bu davranışının gerçek sebebini anlamazdı.

Ted, geceleri kardeşı uyuyana dek uyanık kalırdı. Bazen de Dorian gece yarısı uyandığında ağabeyinin yatağın köşesinde oturmuş, uyukladığını görürdü.

Jacob eve geldiğinde üvey anneleri kızını yanına getirir "Bütün gün seni çok özledi" derdi. İkisi Jacob'un bütün boş zamanını doldurur ve diğer çocuklara neredeyse hiç zaman kalmazdı. Yeni aile, Jacob'un düşündüğü gibi çocuklarına sıcak bir yuva olmamış, onlara kaygısız günlerini geri getirememişti.

Tatil günlerinde ailece gezmeye giderlerdi. Babaları kız kardeşlerini kucağına alır, Annabel'le önden yürürdü, Ted de Dorian'ın elinden tutarak kardeşini çekiştire çekiştire onlara yetişmeye çalışırdı. Eve varıncaya dek bu şekilde kovalamacayla yola devam ederlerdi.

Bütün bunlar Ted'i fazlasıyla endişelendiriyordu. Bir keresinde gece yarısına dek uykuya dalamadı. Kardeşı uyuduktan sonra balkona çıktı. Kalbi sıkıştığında hep böyle yapardı. Ayaklarını balkonun korkuluklarından sarkıtıp başını göğeye kaldırarak yıldızlara bakardı.

"Anne, seni düşünmeden geçirdiğim tek bir günüm bile yok. Senden sonra hayatımız eskisi gibi olmadı ve bir daha da asla eskisi gibi olacağını sanmıyorum. Sen yanımdayken çocuk olduğumu hissederdim. Oysa şimdi zamanından önce büyümek zorundayım. Bu benim için çok zor, yoruluyorum,

korkuyorum. Kardeşimi korumalıyım, babamı da korumalıyım, biliyorum. Senin böyle istediğini biliyorum. Ancak... Bazen gökyüzünde olmadığını ve bir gün geri geleceğini düşünüyorum. Bir gün çıkıp geleceksin diye bekliyorum. Babam bile ara sıra istemsizce kapıya bakıyor. O da senin yolunu gözlüyor. Bazen kapı çaldığında Dorian 'Annemdir' diye haykırıyor. Belki asla geri dönmeyeceksin ama ben seni yine de bekleyeceğim. Bir gün geri dönmeni, seni ne kadar sevdiğimi söylemeyi çok istiyorum. Tanrı'yla konuşabilseydim sana iyi bakmasını söyledim. Senin gibi iyi kalpli bir anneyi bize verdiği için ona teşekkür etmek isterdim. Bir de seni neden bizden bu kadar erken aldığını sormak isterdim. Rahip, Tanrı'nın huzurunda daha rahat olduğunu söylüyor. Belki öyledir ama biz sensiz huzur bulamıyoruz.”

Dorian uyanınca ağabeyini yanında göremedi. Balkon kapısını açık görünce korka korka o tarafa yaklaştı. Ted balkonda oturuyordu. Kıvrıkcık, siyah saçları Dorian'a annesinin saçlarını hatırlatıyordu. Okşayıp huzur bulduğu yumuşak, güzel, mis kokulu saçlarını. Annesi ne kadar da ince, ilgili ve sevgi doluydu. Çocuklarına her gün bolca sevgi bahşederdi. Onun sevgisi babası gibi sert mizaçlı birini bile yumuşatmaya yetiyordu. Her şeyin karşılıklı olduğu bu dünyada bir tek onun sevgisi karşılıksızdı çünkü sevgisini etrafındaki herkesle paylaşırdı. Bir insanın kalbine bu kadar sevgi, şefkat, bu kadar mutluluk nasıl sığabilmişti? Emin olduğu tek şey, annesinin bu vefasız dünyaya ait olmadığıydı. Dünyada bir yama gibiydi.

Ted içini çeke çeke ağlıyordu. O da ağlamaya başladı. Gidip ağabeyine arkadan sarıldı. Ted, Dorian'ın ağladığını görünce sustu. Kardeşinin onu bu şekilde görmesini istemedi. Hemen Dorian'ın gözyaşlarını sildi. Ted, kardeşinin yanında ağlamaması gerektiğinin, onun bu hayattaki tek güvencesi olduğunu farkındaydı. Dorian'ın minik kalbi de bunu hissetmişti.